

Grundtonen i hans Tale, Udtalelserne om Villighed til Samarbejde, som var det afgørende. Men, som sagt — jeg nævnte det før, og jeg vil gentage det —, det ærede Medlem Hr. Hedegaard understregede netop den Del af Talen, der henviste til Sommersamlingen, og jeg vilde derfor sætte Pris paa, om det ærede Medlem Hr. N. Neetgaard, naar han nu faar Ordet efter mig, vil udtale sig om det ærede Medlem Hr. Hedegaards Bemærkninger med Hensyn til Sommersamlingen. Det har jo den allerstørste Betydning for det fremtidige Samarbejde, at vi nogenlunde ved, hvor de forskellige Partier staar. Bortset altsaa fra det ærede Medlem Hr. Hedegaards Anskuelser med Hensyn til Landstingets Stilling kan jeg slutte mig til den Anerkendelse af Velvillie fra Venstres Side, som den højtærede Statsminister gav Udtryk for, da han havde Ordet.

Hvad de andre Ordførere angaar, maa jeg sige, at de to ærede konservative Medlemmer, det ærede Medlem Hr. Pürschel og det ærede Medlem Hr. Korsgaard, tilfredsstillede mig i lige saa høj Grad som det radikale Venstres og Venstres Ordførere. De var præget af den samme Aand, som altid har præget de Konservative, ogsaa inden de kom til at hedde Konservative. De vilde bekæmpe os saa kraftigt, som de kunde, og hvad det betyder, har vi jo haft Lejlighed til at se, thi de Konservative har alle Dage bekæmpet os og gjort det saa voldsomt og kraftigt, som de paa nogen Maade kunde. Men hvad har Virkningen da været? Virkningen har været, at de Konservative enten er gaaet tilbage eller har staaet nogenlunde stille, medens Socialdemokratiet har haft en jævn, god og kraftig Fremgang. Jeg maa opfatte de to ærede Medlemmers Udtalelser om, at man fremdeles paa det kraftigste vil bekæmpe den nuværende Regering, som Garanti for, at saaledes vil det ogsaa gaa i Fremtiden. Den Dag de Konservative begyndte at rose os, vilde vi sikkert have Grund til at være ængstelige for, hvad Fremtiden vilde bringe, men saa længe de udtaler sig om os, som de gør, føler jeg mig ganske tryk, og det gør mit Parti sikkert ogsaa. For saa vidt kan jeg altsaa ogsaa glæde mig over de Udtalelser, der er fremsat af de to ærede konservative Ordførere. De Konservatives Kamp mod os har næsten altid virket som god og kraftig Gødning paa den socialdemokratiske Ager, og jeg vil haabe, at de aldrig opgiver dette Gødningspredearbejde.

Af den øvrige Del af Finanslovdebatten er der en enkelt Ting, jeg har Grund til at

takke for, det er det ærede Medlem Hr. Martin Hansens velvillige Svar paa det Spørgsmaal, jeg havde rettet til Tingets Medlemmer, om de vilde medvirke til en Gennemførelse af kommunal Grundskyld.

Ved at høre paa de forskellige Talere er jeg blevet ganske overbevist om Rigtigheden af den højtærede Socialministers Udtalelse, at den højtærede Finansminister var haard, thi saa godt som alle Taler, ikke mindst fra konservativ og fra Venstres Side, har jo været een Klagesang over alle de Nedskæringer, som indeholdes i det foreliggende Finanslovsforslag. Dette er mig for saa vidt ogsaa en Glæde, thi det er et Bevis paa, at den højtærede Finansminister virkelig for Alvor har gjort sig Umage for at faa Udgifterne ned og tilvejebringe en Finanslov, der kommer saa nær Balancen, som det overhovedet er muligt. Jeg erkender, at med Hensyn til det Punkt, som skulde give den vigtigste Nedgang i Udgifterne, nemlig Gennemførelsen af det forelagte Afrustningsforslag, har vi ikke faaet særlig velvillige Udtalelser. At vi ikke har faaet det fra konservativ Side, er jo ikke mærkeligt — det er jo de Konservatives Livssag og deres allervigtigste Opgave at gøre disse Udgifter saa store som muligt —, men heller ikke Venstres ærede Ordfører har givet os noget som helst Løfte. Men bortset fra den kraftige Nedgang i Udgifterne, som Afrustningsforslagets Gennemførelse vilde medføre, indeholder Finanslovsforslaget ogsaa en hel Række virkelige Besparelser. Saa godt som alle Talere fra Venstres og konservativ Side, som jo sikkert vilde bebrejde os, hvis Finansloven forelaa vedtaget, uden at vi havde nærmet os Balance eller skaffet Balance, har gjort sig den yderste Umage for at pege paa snart det ene Punkt, snart det andet, der angik Indskrænkninger, og sagt, at det kunde de ikke gaa med til. Jeg er nu ikke saa ondsksfuld, at jeg tror, dette er gjort, for at det ikke skal blive muligt at skaffe Balance; det tror jeg aldeles ikke; jeg vil overhovedet nødig tro ondt om mine Medmennesker, men jeg tror, det er gaaet her, som det altid gaar. Jeg har jo siddet adskillige Aar i dette høje Ting og har næsten hvert eneste Aar hørt Finansministeren staa op og fortælle: Nu maa vi virkelig spare, hvorefter en hel Række Talere har gentaget: Ja, vi maa spare. Men derefter har de sagt: Men jeg har en lille Ting, der angaar min egen Egn, og den vil jeg ikke saa gerne spare paa. Derfor er jeg glad ved, at den højtærede Finansminister har fremlagt et Finanslov-